

Seurakunnan yksi syvä merkitys – Raamatun mukaan - liittyy Sanan opetuksessa pysymiseen. Sen lisäksi, että luemme Raamattua, rukoilemme ja pyrimme vaeltamaan hengessä, meidän on tultava seurakunnan keskelle, yhteyteen toinen toistemme kanssa ja otettava vastaan Sanan opetusta. Hengellinen elämä ei ole tasapainoista ilman seurakuntaa ja siellä tapahtuvaa Sanan opetusta.

"Jotka nyt ottivat Hänen sanansa vastaan, ne kastettiin, ja niin heitä lisääntyi sinä päivänä noin kolmetuhatta sielua. Ja he pysyivät apostolien opetuksessa ja keskinäisessä yhteydessä ja leivän murtamisessa ja rukouksissa." Apt.2:41-42

Alkuseurakunnassa uskovat siis elivät voimallisesti yhteyttä ja olivat Sanan opetuksessa. Vaikka itsekin olen jo yli kolmekymmentä vuotta saanut olla seurakunnan tilaisuuksissa - uskossa Herraan, vieläkin tiedän, että Jumala opettaa ja puhuu saarnatun sanansa kautta. Monet Raamatunjakeet ja ajatukset ovat jo entuudestaan tuttuja, mutta kerta toisensa jälkeen huomaan, miten Jumala rohkaisee minua seurakunnan keskellä. Toisinaan minun on otettava vastaan rohkaisun saana, ja taas toisinaan minun tulee rohkaista veljeäni tai jotakuta sisartani seurakunnan tilaisuuden lomassa. Se on yksi palvelus, jota saan suorittaa Jumalani läsnäolossa Seurakuntani keskellä.

Seurakunta on suuri salaisuus (Ef.5:32) ja siihen on hyvä tutustua - katsellen ja oppien, millaisia salaisuuksia Jumala onkaan kätkenyt tuohon olemukseen. Aluksi on ymmärrettävä, että seurakunta on Jumalan silmissä Jeesuksen Kristuksen ruumis, ja siinä osallisuudessa me saamme olla yhteydessä Häneen. Ajatus siitä, että seurakuntaa ei olisi ja uskovat samoilisivat vain yksikseen, kuka mitään polkua, aiheuttaisi sen, että totuuden pylvä (1.Tim.3:15) ei olisi näyttämässä tien suuntaa. Kaikki villitsevät harhaopit saisivat valloillaan rehottaa ja totuus hämärtäisi hämärtymistään. Seurakunta on siis olemus, joka osaltaan ylläpitää evankeliumin näkyvää muotoa.

Raamatun ennussanat seurakuntahankkeen kaatumisesta on näyttänyt ilmi sen, että Jumala on kaikkien - vuosituhansien vainojen ja alasajoyri-tystenkin jälkeen - säilyttänyt seura-

kuntaolemuksen voimakkaan olemassaolon. Olihan niin, että, *"jos tämä hanke ei ole Jumalasta, se raukeaa tyhjiin"* (Apt.5:38-39)

Miten näet seurakuntasi tänään? Katseletko sitä inhimillisin silmin - sen surkeutta, huonoa ohjelmistoa, narisevia opetuksia ja valittavia iän-ikuisia virsiä? Vai kykenetkö näkemään jumalisen salaisuuden seurakunnassa Jeesuksen Kristuksen kautta? Voitko nähdä hengen silmin armahdettujen joukon, joka kaikesta heikkoudestaan ja vähäisyydestään on kuitenkin osa Jeesuksen ruumiin osallisuutta?

Tiesitkö, että seurakunta perustuu ai-noastaan uskoon? Se on uskovien yhteisö, jotka eivät usko toisiinsa, eivät omiin mahdollisuuksiinsa, eivät edes yhteisön voimaan, vaan heidän uskonsa alkaja ja täydelliseksi saattaja on Jeesus Kristus. (Hepr.12:2) Tämän näkeminen olisi ensisijaisen tärkeää. Ihmisten heikkous on sinänsä vain hyvä asia. Se nimittäin Raamatun mukaan estää sen, ettei voima näyttäisi tulevan meistä itsestämme. (2.Kor.4:7) Jumala on ollut aina heikoissa väkevä (2.Kor.11:29, 12:10, 13:3) ja siksi pyydän sinuakin näkemään seurakuntasi heikkouden ja vähäisyyden Jumalan mahdollisuutena sytyttää siellä väkevän ja voimallisen Pyhän Hengen tulen! Katsellessa Raamatunajan profeettoja, hallitsijoita, pappeja ja Jumalan valitsemia työmiehiä - he kaikki operoivat uskossa! Katsopa, miten heprealaiskirje käy valloittavasti läpi juuri tätä teemaa: (Hepr.11:1-40) - Tahtoisitko seurakuntasi syttyvän Jumalan tulesta? Tahtoisitko, että seurakuntasi uudistuisi hengeltä ja mieleltä, syttyisi evankelioimaan, julistamaan totuutta, hoitamaan rääkkääntyneitä, rukoilemaan ja siunaamaan sitä tarvitsevien puolesta? Pyydän, lähesty näitä asioita Raamatun profeettojen tavoin uskossa ja luottamuksessa - täysin tietoisena siitä, että **Jumala voi** vaikuttaa suuressa voimassa ja armoissaan kaikkinaista hyvää tahtoaan ja sen tekemistä. Hän, joka on luonut koko kaikkouden, **pystyy** kyllä **herättämään** kuolleen tai nukkuvan seurakunnan.

Muista myös, että ensisijainen tehtävämme uskovina ei ole katsella sitä, miksi kukaan toinen ei tee mitään. Sen sijaan kysymys on kohdistettava omaan itseemme - miksi minä en tekisi mitään, miksi en tarttuisi toimeen, rukoilisi toisten puolesta, rohkaisisi, kannustaisi, auttaisi ja antaisi omaa panostani seurakuntani toiminnan hyväksi - niin taloudellisesti, kuin antaen osaamiseni ja taitoni Herran käyttöön Kristus-ruumiissa?

Tiedän usein olevani valinnan paikalla. Yhdyntkö valittajien nurjaan kuuroon, vai olenko valmis tekemään jotain

hyödyllistä uskoen Jumalaan ja Hänen mahdollisuuksiinsa? Nurjuuteen on helppo lähteä mukaan juuri turmeltuun luontomme tähden. Taipumuksemme nähdä asiat surkeina ja nurjasti johtuu paholaisen aikaansaannoksista lihallisessa olemuksessamme. Ei suotta Psalmin kirjoittaja rukoile: *"Nurja mieli väistyköön minusta, pahasta en tahdo tietää."* (Ps.101:4) - Voisinko valita katsella seurakuntaani hengellisenä ja Jumalan asettamana olemuksena? Jospa uskossa ja luottamuksessa jättäisin Jumalan haltuun kaikki aihe-alueet, jotka minua kiusaavat, ja sen sijaan keskittyisin Kristukseen ja Hänen evankeliumiinsa?

Rukoile kanssani Pyhän Hengen vaikuttamaa näkyä seurakunnasta ja Jumalan Sanan menestymisestä tässä ajassa, missä elämme. Inhimillisesti näkisimme vain kaiken surkeuden ja osaamattomuuden, mutta Jumalan voimassa uskallamme kurottautua uutta kohti. Jeesuksen läsnäolossa ja Hänen armoissaan mekin saamme palvelella seurakuntaruumista ja tuoda sen keskelle hoitavia ja muuttavia elementtejä. Nähdessämme kipeän paineen tai haavan, emme tarvitse pappia ja pitkiä puheita. Tarvitsemme hoitavia käsiä, jotka puhdistavat, sitovat ja huolehtivat siitä, että saadaan riittävä hoitoa. Papit kyllä saarnaavat ja tekevät osuutensa siinä, missä heidät on kutsuttu opettajiksi, mutta teenkö minä sen osuuden, mihin minut on kutsuttu? Ajattelenko lainkaan niitä, joita voisoin auttaa, kannustaa ja rohkaista seurakuntani keskellä? On niin helppo tulla kuuntelemaan puheita, arvostella niitä ja takanapäin puhua, missä meni vikaan. En kuitenkaan usko sillä tekevänä suurtakaan palvelusta evankeliumille. Minun tulee olla itsekin sanan tekijä, etten pettäisi itseäni. (Jaak.1:22-23)

Älkäämme jättäkö siis OMAA seurakuntamme kokousta, - voimme lukea Raamatusta. (Hepr.10:25) Voinko uskossa tarttua tähän, täysin tietoisena siitä, että Jumala voi ravita seurakuntani keskellä minutkin? Ja, entäpä ne pienet kohtaamiset ihmisten kanssa - voisinko minäkin olla Jumalan johdatussa ja vaikuttaa yhdessä toisten kanssa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat? (Room.8:28)

Ojentaudu hengelliseen kasvuun. Huomaat pian, ettet olekaan riippuvainen siitä, että sinulle syötetään lusikalla suuhun juuri oikeanlaista ravintoa, vaan, - että osaat itsekin syödä. Kun syöt itse, voit seuraavaksi miettiä, miten voisit osaltasi olla valmistamassa ateriaa, tai huolehtia siitä, että myös toiset pääsevät syömään hengellistä ruokaa? Missä olisi se nälkäinen tai janoava ihminen, joka tarvitsisi kipeästi jotain hengellistä hyvää? Miten voisimme ammentaa rakkautta, iloa, rauhaa, levollisuutta, pyhyttä, puhtautta,

rohkeutta, lempeyttä, hyväsydämissyyttä ja kaikkea muuta hyvää, mihin Raamatun ja evankeliumin sanat tähtäävät?

Kädenojennus, läsnäolo ja hetken kuunteleminen saattaa olla todella suuri ja merkityksellinen asia yksinäiselle ihmiselle. Toisinaan sielunsa repineelle ihmiselle täytyisi löytyä tilaa, jossa hän voisi kaikessa rauhassa käydä läpi niitä tunteita ja tilanteita, mitkä ovat saaneet hänen sielunsa riekaleiksi. Ehkäpä juuri sinä olet se, joka ymmärrät, mistä siinä on kysymys. Omien kokemuksiesi kautta olet päässyt tajuamaan, mitä on sielun kipu ja kuinka se lukitsee ihmisen vuosikymmeniksi pieneen myttyyn ja *nurkkaan nyhjöttämään*. Ota oma paikkasi, ja kuuntele, ymmärrä ja ole läsnä. Mene ja rohkaise lämpimästi ja vala toisen sydämeen uskoa sanoen, "*minäkin olen käynyt tuon läpi ja tiedän, että tästä selvitään!*"

Nurjuuden ja seurakunnan opetuksen yhteydestä poisjäämisen sijaan meidän tulisi olla etsimässä omaa paikkaamme ja tehtäväämme seurakuntaruumiissa. Vaikka meistä ei tulisi puhujia tai laulajia, jotka inhimillisesti näyttävät hoitelevan seurakunnan toimet ja tilaisuudet, on meidän nähtävä niitäkkin tärkeämmät tehtävät toinen toistemme tukemisessa. Vaikka minua ei paljoakaan ole autettu juuri silloin, kun kipeästi sitä olisin tarvinnut, tehtäväni on tänään itse asettautua sille paikalle, että nähdessäni asian, minä myös hoidan sen tehtävän. - Olenpa yllättynyt, miten toisetkin tarttuvat toimeen ja rohkaistuvat juuri siitä, kun joku lähtee liikkeelle ja alkaa toimia.

Pyydän vielä sinua, usko hyvyyteen ja Jumalan mahdollisuuksiin seurakuntasi keskellä! *Usko, toivo ja rakasta!* Koen, että Jeesuksen Henki vaatii julistamaan tätä sanomaa! Elä uskoen Jumalaa ja unelmoi suurista toivon rohkaisemana ja RAKASTA! - Rakkaus on Jumalasta ja kaikki pahuus ja vääritys

- jopa synty - on voitettavissa RAKAUDELLA! Emme milloinkaan rakasta liikaa, osoita hyvyyttä, jaloutta, myötälämistä ja toisen täydellistä hyväksyntää! - Tiedä se, että kerran taivaassa kohtaat nämä täydelliset hyvyyden piirteet, siksi jo täällä ajassa - Jumalan seurakunnan keskellä - voit elää niitä todeksi! Muista päämäärä, mitä kohti olemme kulkemassa. Se on kirkkauden toivo Kristuksen kautta, sinulle ja vierellä olevalle veljellesi ja sisarellesi! Tulethan armahdettujen joukkoon seurakunnan keskelle - tarvitsethan sinäkin suurta Jeesuksen Kristuksen armoa joka päivä ja joka hetki.

